

Tak málo stačí

Nevím, jak dlouho tu stojím. Výklenek je bezpečný. Opouštím jej málokdy, dnes jsem se vydal jen k cukrárně, protože tam občas najdu kousek pečiva, zbytek kornoutu od zmrzliny. Dnes nevidím nic. „Mami, koupíš mi marcipánové kuřátko?“ slyším náhle. Ženský hlas odpovídá: „Až přineseš, co jsi vymrskal, uvidíme, třeba ti bude pomlázka stačit“. A pak se to stalo. Jako kdyby slova kuřátko a pomlázka spustila stroj času.

Vidím se, jak stojím v tenké světlé bundičce, na hlavě mám žlutou čepici. Maminka mi podává pentlemi vyzdobenou mrskačku. „Až přineseš, co jsi vymrskal, udělám ti vajíčkovou pomazánku“. Tu mám tak rád.

Za pár hodin se vracím s igelitovou taškou plnou dobrot. Malovaných vajíček uvařených natvrdo, čokolád, perníků a marcipánových kuřátek i zajíců.

Ta vzpomínka patří jinému člověku. Tomu, který nosil bundy a čepice, běhal po trávě, měl mámu. Díval se na nebe.

Dávno jím nejsem. Jsem stínem tohoto města, betonových dlažeb, zvratků, které ráno zůstávají na chodnících a to, co se mi chvíli zdálo, je smutnou a ztracenou minulostí.

Stojím zády k ulici. Takhle si mne nevšimnou. I kdyby někdo mluvil, neotočím se. Neotočím se za žádnou cenu.

Projelo auto. Neslyšel jsem, že by někdo vystoupil. Dnes zvednu hlavu. Na malou chvíli. Je tu bezpečněji než na nádraží. Mohu ji zvednout. Většinou ji mám svěšenou mezi rameny, celé dny, dlouhé měsíce. Usilovně se snažím nebýt. Ale dnes... dnes to zkusím.

Ve výkladní skříni vidím svůj obraz. Jako kdyby ten zoufalý stín plaval. Slepnu? Pláču?

Moje bohatství, několik igelitových tašek, které se trhají, jsem navršil kolem sebe. Záchranný kruh. Kdy jsem v nich nosil pomlázky? Byl jsem to já? Kolik mi mohlo být? Kolik uběhlo let?

Náhle mi podtrhli nohy. Kopou mne. Cítím tupé údery do zad, břicha. Neměl jsem zvedat hlavu. Měl jsem být ničím. Tak jsem v bezpečí. Proč se nepoučím?

Teplá krev mi stéká z rozraženého koutku dolů na černý kabát. Ten kabát mám rád. Je teplý a nikdy jej nesundávám. Chrání mne. Nejen před zimou, ale i před útoky. Dnes nestačil.

Skláním se. Znovu jako tolik dlouhých minut, hodin, dnů a měsíců sleduji dlažbu. Znáš tu každou nerovnost. U cukrárny je místo, kde je vyboulený asfalt. Za křižovatkou uvolněná dlažba na čtyřech místech, znám důvěrně zápach popelnic se sáčky, do kterých vkládají lidé psí výkaly.

Vzali mi všechno. Zřejmě jsou na tom hůř, než já.

Za rohem je kontejner. Najdu zteřelý svetr, polštář, ze kterého se peří dere několika otvory ven. Mám štěstí. Je klid. S hlavou mezi rameny se loudám na své místo a znovu upřeně pozoruji dlažbu.

Budu stát a neotočím se. Nezvednu hlavu. Útoky mi nevadí, horší by bylo, kdybych musel odtud. Koutek přestal krváčet. Jen aby mne neodvezli, jako tolikrát. Budu stát a všet hlavu k zemi.

Sevřel se mi žaludek, když jsem uslyšel kroky. Velmi lehké. Jasný a pevný hlas někomu říká: „Dobrý den“.

Budu stát. Nehnu se, nezvednu hlavu. Za žádnou cenu se nebudu hýbat. „Prosím, vezměte si“. Je tu ještě někdo jiný? Nevím. Já svoji hlavu nechám svěšenou. Budu stát a dívat se jen na své boty. „Ať vám chutná“. Hlas umlká, kroky se vzdalují. Nekonečně pomalu se otáčím. Nikde nikdo, jen těch pár věcí, které jsem si přinesl, a ještě... Hned vedle mého nového svetru leží malá nádoba s čajem, krabička od margarínu, uvnitř

rýže s masem, ještě teplá; je tam dokonce lžička. V menší kulaté krabičce vajíčková pomazánka a v ubrousku čtyři krajíčky chleba. A tady, tady je velikonoční marcipánový zajíček.

Vkládám do úst nejprve teplou rýži a maso. Posvátně беру do rukou chleba a nesměle otevírám krabičku, až mne ovane známá vůně vajec natvrdo, smíchaných s máslem a sýrem. Najedou přidávám rychlost, mám strach, aby... honem... ještě tu dobrotu, marcipán. Polekaně uklízím papíry, prázdné krabičky, zasouvám je na samé dno igelitky, aby náhodou... Ještě se napiji čaje.

A pak. Zvedám hlavu, náhle silný. Dívám se před sebe. Rozhlížím se užasle po světě kolem. A náhle vím. Také já jsem člověkem. I kdyby mělo jít jen o malou chvíli, o okamžik.

Jak málo stačí.

Ukázka z připravované knihy: “ Roztrhu nebe, zatřesu zemí“.

Lidka Hénková

www.slovakteraleci.com